

Библиотека
Иџака

© Миомир Ристић, 2024

Миомир Миша Ристић

ДОРЋОЛСКЕ СКАСКЕ

Одисеја
Београд, 2024.

Доситејева 24

Високопартерна зграда са лепим клесаним каменом кочоперила се на углу Доситејеве и Господар Јованове... на први поглед видело се да памти и боље дане. А памти та кућа и послератна хитра усељавања придошлих породица, сваке у своју собу. Пројектована је за један шестособан и један четворособан стан, са две собице на тавану, за послугу. Имала је и омање, али веома лепо уклопљено, бетонско двориште.

У првом стану живеле су четири породице и једна жена, сама. Тај шестособни стан красило је пространо купатило са великом тучаном кадом, коју је било немогуће померити, и казаном на ложење који је пропао од некоришћења. На некадашњи статус те куће указивале су и врхунске керамичке плочице (чешке), мајсторски постављене, међу које не можете ни жилет да увучете.

Ипак, посебан „шмек“ целој причи о том купатилу давао је за просторију те намене, неочекивани феномен. У соби која се налазила иза тог купатила, које је уједно било и једини приступ тој соби, становале су две жене, мајка и ћерка, које би кроз њега пролазиле без имало обзира да ли у њему некога има, и да ли се ту можда нешто догађа. Тако је број станара ове куће, употребом мокрог чвора –

у најинтимнијим тренуцима – био једнак броју изненађења приликом ноншалантног проласка ове две жене када излазе или се враћају у своју собу. Цео простор био је велики, као они чувени станови на Теразијском платоу. Разлика је била само у броју тренутно присутних станара, као и у броју потенцијалних „изненађења“.

Имала је Доситејева 24 и своје знаменитости: преко пута је био „Папук“, а у непосредној близини и његов побратим „Змајко“, одмах до Бајлонија. „Папук“ је био најчувенија бифе-кафана у крају. Познат по разноликој клијентели, али и по томе што није радио само од десет сати увече до шест сати изјутра. За то време, сви његови „пацијенти“ би се преселили код „Змајка“ који је илегално радио ноћу. Код њега, светла су се „гасила“ а врата „закључавала“ – „не раде“!

Од шест ујутро, већина би се враћала у „Папук“.

Америчка амбасада у Доситејевој 26

Почетком педесетих година, једина три-четири аутомобила у крају била су паркирана у Доситејевој 26, испред зграде америчке амбасаде. Луксуз њихових хромираних металних делова и блиставих боја, повремено би реметила коњска запрега која је довозила велике блокове леда за бифе „Папук“.

Чим би стигао неки њихов аутомобил пред амбасаду, скупљали бисмо се око њега – деца кô деца. Једном нам је чика Амер кроз прозор аута делио жваке. Оне розе, *балонке*, са укусом јагоде! Тискали смо се, гуркали... руку пружених ка великој папирнатој кеси, из које је чика вадио и делио коцкицу по коцкицу, појачавајући тако – ваљда – утисак милосрђа. Онда је други чика Амер, из аута иза, изашао и почео да нас снима.

Истог тренутка смо побацали жваке кроз отворен прозор назад дародавцу, и одмах се брзо удаљили. Други чика, сниматељ, био је видно разочаран... а и онај први је тако изгледао.

Алка за пионирску мараму

Основна школа „Жарко Зрењанин“ била је смештена у велику камену зграду преко пута Дома омладине, данас су ту музичке школе „Мокрањац“ и „Станковић“. Имала је велико бетонско двориште иза зграде, за фискултуру и одморе између часова, као и једну омању зграду са само једном великом учионицом. Из тог дворишта су сви ђаци са учитељима и особљем школе, организовано одлазили на дочеке друга Тита – кад год би се враћао са неког пута, или кад је дочекивао разне несврстане или сврстане госте из иностранства. Свака школа и сваки разред, имали су унапред одређену улицу и место одакле ће „одушевљено“ махати заставицама добијеним на постројавању у дворишту... после неколико сати стајања и блејања у празно.

Била је обавезна и пионирска марама око врата, причвршћена алком, оном светлуцавом. Ко није имао алку, везивао је чвор. Алки није било довољно за све. Светлуцаве алке добијала су само поједина деца, она из познатих партизанских и функционерских породица насељених у великим „наслеђеним“ салонским становима, после револуције, на Теразијском платоу или гребену. Алка је означавала, тако испада, децу која су становала испод или изнад улице Браће Југовића.

На крају се то и потврдило, по изградњи нове основне школе у дну Скадарске улице. Сви од шестог разреда који

станују низбрдо, пребачени су у нову школу а алка је, самим тим, изгубила статусни симбол.

Моја жеља да и ја имам алку остала је неостварена. Поготово што је социјални миље нове школе био састављен од деце из Циган-мале, радничких породица, из мноштва дорђолских барака са једном чесмом у дворишту – и само је потврдио неважност и бесмисленост тих светлећих предмета.

УНРА и прва возња лифтом

У неколико наврата 1954. године, сваки ученик првог разреда добијао је по једну америчку конзерву од две киле масти, а на два ученика се делила конзерва од три киле путера, и то оног од кикирикија! Хлеб намазан машћу, присут сољу и алевом паприком, па трк на улицу – била је наша свакодневица – уз оно чувено „дај гриз“ првог који наиђе. Али, кад смо добили путер од кикирикија, то је за нас била права револуција укуса! До тада није било никаквих намаза осим масти.

Учитељица рече да свако наиђе свога пара за поделу конзерве путера. Нико није хтео са Станком, јер Станко је ходао у гојзерицама, најчешће без чарапа, и био је много сиромашан. Подигох руку и рекох учитељици да ћу ја бити његов пар за поделу.

Свако је носио своју конзерву масти, а смењивали смо се за ову другу, тешко је али се исплатило. Ишли смо прво код њега, становао је ближе, ја даље... низбрдо у Доситејевој. Из „Жарка Зрењанина“ ишли смо преко Трга републике и ушли у велику зграду у којој је биоскоп „Јадран“ – Станко је ту становао. Лифт је био реткост, посебно онај који ради. Деловао ми је нестварно и несигурно, први пут сам се возио

лифтом, и једва сам чекао да изађем! Стигосмо до последњег спрата, а онда је остао још један ниво, пешке на мансарду где су некада биле собице за послугу. Сада је у сваку од тих собица била смештена по једна породица.

Станко је укратко објаснио родитељима разлог мог доласка, отац је однекуд донео вагу и поделио масу, тачно у милиграм! „Да се не обрукамо“, како је рекао.

Изашао сам из зграде уз асистенцију „лифтбоја“ Станка. Теглећи оне потешке ми конзерве, убрзано сам грабио ка Доситејевој... срећан што станујем у партеру.

Фризби је настао на Дорћолу

Отац је био солиста РТБ-а што му је, тих педесетих година, омогућило да буде на списку за куповину ексклузивне робе. Тако је у нашу кућу ушао велики радио, „Орион“, са грамофоном на горњем делу кутије. Беше то скупочена направа за то доба. У одређено време, када је отац учествовао у некој емисији, ми бисмо се уз кокице поређали око радија и слушали тату. Ретко се задржавао у кући, с обзиром на то да је предавао у школи и радио у Радио Београду. И мајка је ишла на посао, а за то време нас је чувала баба Маришка, која нема „очи на леђима!“ Тако смо мој брат и ја често остајали ван домашаја погледа, ван надзора.

Пуштали смо плоче уз често мењање игала, јер можда ће боље и другачије да свира. Наравно, само смо гребали скупочене плоче. Тако су Марио Ланца, Марија Калас, Ди Стефано, Дел Монако и други све лошије певали, и зато су морали да буду кажњени! Летели су са нашег прозора ка „Папуку“. Ако се плоча не би разбила у првом бацању, истрчавали бисмо на улицу и настављали игру, трудећи се да добацимо што даље док се не разбије.

Жеље чувених певача су услишене – доживели су космичку славу. А нови спорт, фризби, био је рођен усред Дорђола.

Шеки и ТВ код Кривог

Испред Робне куће Београд на Теразијама, шездесетих година се дешавала незапамћена гужва – нико не одлази, само се прилазило и ту остајало, сви су гледали у чудо – ТВ апарат. Ускоро се појавио и у кућама, у домаћинствима, код људи који су имали друштвени кредибилитет да дођу до уређаја, јер ЕИ Ниш није могао да произведе онолико колико их је тражено.

Један од првих у крају имала је породица Кривокућа. Отац је био технички директор „Бека“, а син Бранислав, звани Криви, голман основне школе „Ђуро Ђаковић“ у Скадарској. Бесомучно се бацао по бетону школског дворишта... чиме је стекао велико уважавање ближе, а и даље околине. Једина конкуренција у спорту, на Дорђолу, била нам је школа „Јанко Веселиновић“ из Душанове улице.

После неколико финала у фудбалу, где смо се сусретали и једва их побеђивали, рекоше нам: „Да немате Кривог, одавно бисте могли да идете на пишање“.

Кривокуће, као нормални људи из народа, отворили су своја врата омладини, кад год је био пренос са неког од стадиона у држави. Старији су седели на столицама; кад се попуне све, ишло би се код комшија по још столица, а са столицама су долазиле и комшије. Омладина је седела на поду, попунивши и последњи сантиметар собе.

Кад је Шеки претрчавши голмана без лопте дао гол петом – а овај није знао где је, лопта је прескочивши обојицу завршила у мрежи – то смо тада сви први пут видели. Експлозију дотад невиђеног одушевљења памтићу целог

живота! Сви смо навијали за Звезду, јер је Шекуларац тада чинио чуда... ма, праву магију на терену.

Притисак младих на фудбалске клубове био је огроман, а у нашој школи томе је обилато допринео Пеђа, професор физкултуре. Он је снабдевао талентима клубове Баск и ОФК Београд. Приметили су то озбиљни људи из Звезде, па су га ангажовали као кондиционог тренера младих екипа. А Мишко и Буца, другари из краја, били су већ афирмисани. Мишко је био голман Баска, а Буца у омладинском тиму ОФК Београда. Трајало је тако, све док га тренер није позвао на вечеру у ресторан. Приметио је Буцу на туширању, после тренинга, како је веома обдарен „мушким адутом“. Не слутећи ишта лоше, отишао је Буца у ресторан на састанак, претпостављајући да тренер за њега има неке фудбалске и крајње професионалне планове. У опуштеној атмосфери и поверљивом разговору, нагнувши се малко напред, тренерова рука испод стола, изнебуха је склизнула са Буциног колена на „бинго“. Отресит и снажан момак, пребацио је сто и сав садржај на тренера, а потом му и малко померио вилицу. Каријера клупског фудбалера је била завршена.

Врло брзо нам се придружио и Мишко. Његов искусни и прагматични ћале га је убедио да факултет и фудбал не иду заједно, а да се од фудбалерског хлеба неће најести.

Од тада, врхунски фудбал се дефинитивно преместио на угао Доситејеве и Страхинића Бана.

Труле кобиле

Поделили бисмо се у две групе. Један из екипе стао би уза зид куће и укрстио шаке, први до њега се савијао и челом ослањао на подметнуте шаке, а сваки следећи из екипе ставио би главу међу ноге оном натрђеном испред себе. Они

из друге екипе наскакали би на ове из прве, као да прескачу козлић. Један по један, уз ударце петама, бију по оном доле и вичу „Трпигуз!“ или га ударају стегнутим песницама при доскоку на леђа. Трудећи се да наскоче што даље на „кобилу“, како би следећих који наскачу могло да стане што више. Узвикивали би: „Овако се пања меси!“ Кад и последњи наскочи, они доле морају да издрже бројање до десет... па се онда екипе замене. Ако би се десило да доњи нападају пре одбројавања до десет, кретало би све из почетка.

Ово се дешавало преко пута чувеног „Папука“.

Једном је изненада наишла група мангупа испод Душанове, почели су безобзирно да наскачу на погнуте и већ оптерећене и у секунди настаде туча! Мишља их је знао од раније, па је први кренуо у окршај, што је био знак за опште укључење у шорку... Наравно, сви су највише наде полагали у Боцу – на њега су наскочила бар тројица, а он их је с лакоћом елиминисао. Висок и јак, леп, светлоплаве косе, жилави Динарац... а душе меке ко памук – девојке је хватала лака несвестица кад би га виделе.

Пожалио ми се тада: „Не волим да се тучем, али ови мангупи ми увек направе неко срање! Не могу да дозволим да их неко други леши, поготово кад ми кажу: ‘Шта чекаш? Лилихип?’ – ко да не знају да пијем Рубинов вињак! Е, то ме баш вређа.“

Васа Скот

Поред „Папука“, у Јовановој, налазила се једна од мистериознијих вила у тој улици, а бо’ме и у целом нашем крају. Карактеристично за све њих било је да су улазна врата од метала, са неким баш јаким бравама. Нико од комшија никада није успео да види било шта иза тих врата,

уз сталну непознаницу и запитаност – ко ли уопште станује у тим вилама? У овој о којој је реч, живео је извесни Васа са женом којој никад нисмо чули глас, али се зато Васа чуо бар на стотинак метара... пошто је урлао. Велики, крупан, суров, гунђа, протестује, стално му неко или нешто смета, виче да га сви чују – укратко – терорисао је комшилук!

Деца су често пикала крпењачу по улици – још чешће неку пробушену лопту – док Васа не би изашао, ухватио прво дете и почупао га за кратку косу изнад увета. Радост би се претварала у плач, деца су се повређена разилазила, родитељи посрамљени ћутали – нико да реагује – јер нико није знао ко је, уопште, тај грмаљ. Васа је био много велики, јак... и није пропуштао ниједну прилику да то својим понашањем истакне.

Била је права реткост у крају да неки спортски реквизит пристигне из иностранства. На пример неки тротинет, ролшуре, сличуге, нека боља лопта... бицикл је такође био права реткост. Тада би се сва деца окупила, стала у ред... и свако би обишао круг око кварта. Све се делило, чак и кришка хлеба намазана машћу и посута сољу и алевом паприком. Чувена је остала и она реченица: „Дај гриз“.

Наш стриц, гинеколог, ишао је повремено у Немачку на некакве семинаре. Увек нам је нешто доносио. У једном од тих повратака, брат и ја добисмо квалитетну гумену лопту. То беше револуционарни догађај у овом делу Дорђола! Наравно, кад ми идемо у школу, лопта би остајала код неког од наших другова... и стално је била у игри.

Није прошло ни месец дана, по повратку из музичке школе затекох снуђдено друштво... неки су и плакали. Васа је узео лопту, бесно и са задовољством је исецао на комадиће, и просуо их по тротоару испред своје куће.

У то време, Дорђол је био осветљен само на раскрсницама. Сијалица од 500 вати на средини била је затегнута унакрсним

сајлама које су се клатиле на кошави, када би светло бацала у свим правцима. Спремао сам се... прво што сам урадио у дуго чеканом повољном тренутку, кад се смркло, разбио сам праћком сијалицу – да ме Васа не би видео. У поноћ сам му том истом праћком сјурио камење у оба дупла прозора. Брзо сам ушао у кућу и гледао кроз прозор, из мрака, како скот урла испред куће – није могао да прихвати такав безобразлук – да се неко усуди њему да смести! Сутрадан је дошао код моје мајке и ушао у кухињу, наравно, без куцања.

Био сам у соби, слушао га како говори да сам то сигурно био ја, јер је лопта била моја. Мајка – смирена, као и увек – мирно му је одговорила да је јефтино прошао, јер је та лопта скупља од његових прозора... да за стакло не мора да се иде чак у Немачку, и да ћу му ја ломити прозоре док год он не исплати ту лопту. На крају, рече му да је тако одлучено... а биће и остварено, по њеном наређењу. Изненађен и забезекнут само је изашао, без иједне речи.

У ишчекивању нових поноћних ломова, којих више није било, вероватно и услед низа непроспаваних ноћи због страха од новог праска – Васа се примирио. „Дресура“ је успела, на радост целог комшилука – овај део Дорђола је живнуо... у неверици да смо се коначно ослободили силеџије. Више се скоро није чуо, нити је излазио... сасвим ретко се појављивао из своје кућице, на опште задовољство комшилука. А тек моје...

Сеља

Дошао је из унутрашњости, имао је десетак година и рођаке који су становали у влажном сутерену. Нисам приметио да је ишао у неку школу. Једва да је имао шта да обуче. И да обује: само једне велике гојзерице које је носио

без чарапа, а које су му клопарале док трчи. Лети је ишао бос. Одмах је добио надимак Сеља. Деца непогрешиво знају како треба да окарактеришу некога... и тај надимак му остаје за цео живот. Често некеме из краја нисмо ни знали право име, камоли презиме; само надимак.

Прошло је неколико година и полако уђосмо у пубертет. Наглим и неконтролисаним покретима, Сељине дугачке ноге и руке летеле су у свим правцима. Са већ пробуђеним либидом и на брзину израстао, деловао је поприлично незграпно и неотесано.

Доситејевом улицом је, у то време, свакодневно пролазила једна изузетно атрактивна жена, млада и бујна црнка. Свесна свог изгледа и богомданих адута, ходала је врло изазовно у раскопчаној визонској бунди испод које се назирала танка пуловер мајица са ве-изрезом, која је једва издржавала притисак две векне од по бар две киле. Изнад јаркоцрвено накарминисаних бујних усана, упадљиво се белела беспрекорно негована пут. На све то, испод бунде су искакале две беле бутине покривене и скриване мини сукњицом, која се додатно повлачила навише при грациозном ходу на танким штиклицама.

Цео крај је лудео... помно се чекало време када ће Она проћи улицом. Најузбуђенији је био Сеља. Рекао је осталима како је одлучио да ће је „мазнути за сису“. Смејали смо се... и сама помисао на такав гест од нас је била удаљена неколико светлосних година.

Беше баш леп дан. Глуварили смо по улици, кад спазисмо лепотицу... ишла је низ Доситејеву. Сеља је одмах прешао на њену страну, сачекао је да сиђе до њега и замахнувши руком, стварно је стегнутом шаком ударио жену по сиси. Није је „мазнуо“, већ ударио! Вриснула је од бола, била је сва црвена у лицу, изненађена и у неверици почела је да плаче.

А Сеља побеже низ Доситејеву, богатији за прво „сексуално искуство“.

Иван Шмидингер Шмица

У седмом разреду појавио се нови професор математике. Из Прве београдске гимназије прешао је у основну школу – због срчаних проблема. Мали, грбав, са старинским округлим наочарима (ленонкама) кратким штуцованим брчићима ала Хића, исти Алкибијад Нуша... само мало заобљенијег лица и са загонетним смешком. У почетку сам имао гард према омиљеном ми предмету, али авај – за месец дана сви се заљубисмо и у Шмицу и у математику.

Једначине са једном и две непознате постадоше моја преокупација, иако сам имао све тројке и четворке – никада нисам учио код куће – само сам био пажљив на часовима. Пецање на Сави и Дунаву, музичка школа, фудбал на ћошку Доситејеве и Страхињића Бана, „труле кобиле“, рат са Зетском улицом... исувише је то обавеза било за мене, у само једном дану. Почео сам добровољно да се јављам и да излазим пред таблу, први пут у животу био сам нестрпљив да баш ја решим задатак!

У мају, школа је организовала екскурзију на Палић... иде и Шмица. Били смо смештени на самој обали језера, у неком старом хотелу са огромном трпезаријом која је могла све да нас прими. У току преподнева, неки од конобара – касније сам сазнао, уједно је био и кувар – пецао је шаране о каквим сам ја могао само да сањам... Елем, прилепих се за њега. После неколико дана понудио ми је да користим његов прибор, и питао да ли знам да пливам. „Наравно“, одговорих. Рече ми да он не зна...

Предложио је да направимо хранилицу за шаране, тако што ћемо помијама од хране из кухиње да напунимо женску чарапу – растеже се и у њу може доста да стане. Мислио је како би ваљало да је ја поставим, на десетак метара од обале, у време када не могу да ме виде наставници. Прихватио сам, одушевљен... до тада сам пецао само белу рибу, буцове код дизалица на Сави, нешто ређе и црвенперке на „говнари“ код Панчевачког моста.

И би по договору... Поставио сам чарапу раном зором. Док сам се шуњао да ме не приметите, на само двадесетак метара од мене неки мали човек седео је на плажи и нешто писао... Шмица! Нити сам га чуо кад је дошао, нити сам га касније приметио, те пренеражен промуцах:

„Добро јутро, професоре. Како сте? Шта радите овако рано?“

„Ристићу, спремам ти задациће...“, рече шеретски гледајући ме уз благи осмех, преко цвикера.

Следећег дана у зору, кувар је дошао да спрема доручак, а ја сам га већ чекао да ми дâ штапове и глисте. Отишао сам на место где сам положио чарапу отежану каменом, да не изрони. Забацих, а недуго затим пловак је почео да се помера, заронио је и изашао два-три пута. Цимнуо сам штап и први пут осетио тежину великог шарана, возио је и шетао најлон десетак метара, лево-десно, наизменично. Какав величанствени осећај... срећа ме обузе! Убацио сам у кофу четири велика примерка, па кренуо преко плаже ка хотелу.

Журио сам да стигнем пре доручка, како разредни не би приметио моје одсуство.

Госпођица Поповић

Нежна, бледуњава, сва провидна, складно грађена, без икакве шминке, са уском штофаном сукњом до испод колена која је истицала лепу и елегантну линију. На сваку слободнију реч би црвенела... Из fine је породице, неудата, предавала је француски седмом и осмом разреду.

Школа „Ђуро Ђаковић“ је била права дорђолска папазјанија. У њу су ишли разни: Срби, Цигани, Јевреји, Цинцари... било је ту свакојаких фела.

Гуде је забалавио откако је дошла госпођица Поповић. Рани пубертет је радио своје... Он црн, снажан, добар спортиста, давао је све од себе да га она примети, а госпођица је само црвенела. На крају часа, после звона, излазећи из разреда уљудно и љупко нас је поздравила са „Au revoir“, а Гуде јој је из последње клупе у секунди отпоздравио: „Изеш ми ону ствар“. Госпођица збланута, поцрвеневши, убрзала је тих неколико метара до врата, спотичући се...

Следећих часова је било све више „пацијената“ који су у хору отпоздрављали на „Au revoir“, а госпођица је све више црвенела, и све брже напуштала разред. Спотичала би се због уске сукње до испод колена, покушавајући – оним лепим и спутаним ножицама – да убрза корак...

Издржа она тако, скоро два месеца. Све док је једног дана Гуде, врло уљудно, не упита може ли у клозет. Она му дозволи, поцрвеневши. Сви смо осећали да нешто спрема. После неколико минута, кроз полуотворена, тихо отшкринута врата, продерао се из све снаге: „Ко овде рек'о к***!“ а онда их, уз тресак, брзо затворио.

Госпођица Поповић само што није пала у несвест... и више се никада није појавила.

Бане Банана и кешање на трамваје бр. 2 и 10

Зими су деца, углавном, имала сличуге домаће, кућне производње. Две дашчице: доња заобљена напред, вертикално постављена, са закуцаном металном оплатом којом су окивани сандуци за транспорт, и горња на коју би стала ципела. Кроз рупе на доњој би се провукли каишеви или канап, и тако би се сличуга везала и причврстила за ногу. Једини који је имао металне гвинтерице, турске, са уврнутим врхом као опанак, био је Бане Банана.

Надимак Банана је добио јер је волео да виси са металног држача за заставу, на четвртном спрату, и да ослободивши једну руку повремено маше пролазницима. Кад жене почну да вриште и да се скупља народ, побегне преко терасе да га мама не би тукла.

Спојивши великом фосном предње металне и једне дрвене санке иза ових, наређало би се десетак „камиказа“... на гомилу. Бане је кормиларио, давао је и држао смер сличугама, седећи први. Тада бисмо се сјурили низ Доситејеву.

Једини проблем биле су шине у Душановој. Иако укопане у своје камено лежиште, биле су издигнуте у односу на улицу. Озбиљан проблем би остао и ако бисмо набацали снег на то место. Увек је било питање преласка, боље рећи прелета. Ако се одлепимо од земље на том месту, у долету бисмо се расули по коловозу наред Душанове улице... а ако успешно атерирамо, завршавамо на крају Доситејеве, код „Компресора“.

Највећи проблем је био шта ако наиђе двојка, она коцкаста, предратна. Испод кабине предњег дела трамваја, вири јој она буца... бар метар. Трамвај не може да се заустави тренутно, а то је давало могућност Банани да скрене колико-толико у страну. То се ретко дешавало, али увек смо успевали

да избегнемо интимини загрљај са гвожђуријом. Возачи трамваја су знали за проблем па су били веома опрезни на тој раскрсници.

Пред крај зиме снег је почињао да копни, и наш „воз“ је морао да заврши сезону још једним спустом. Тада смо се закуцали на пружном узвишењу, скаламерија се распала, а ми у лету завршила насред Душанове... огуљени од кочења главом, угрувани и срећни што није наишао ниједан камион.

Бане је после уписао средњу пилотску школу у Мостару, али су га избацили на трећој години. Начули смо да је покушао да украде авион, да мало проба... Од тада га нисам видео.

Преко лета главна занимација било је „кешање на двојку“. Сачекамо да се затворе врата, мало трчимо паралелно са дереглијом, док не извучемо бочне стопе за држање, и онда наскочимо на велику слободну папучу, тј. степеник.

Одједном, појавише се два нова крем трамваја, Белгијанци. Затворени као тврђаве! Прозорчићи као пушкарнице и само они који седе знају где су. Они што стоје гледају у пречаге, јер су прозори „пушкарнице“ изнад... Како би знали где су, морали су или да се пењу на прсте или да се савијају до глава оних који седе. Био је то најгори трамвај који је Београд имао! Задња врата су у вертикали са спољним делом папучице, по затварању разлика је 2-3 сантиметра. Кад се кешамо, возач намерно крене са отвореним вратима. Ми наскочимо, а он нам затварајући врата почисти ноге са папучице, и ми се распемо по бетону. Ако поред има и неки саобраћајни знак, бандера, онда су и последице очигледније: сломљене руке, ребра...

Хоби више није био хоби!